

Kultur

Nyhedsredaktør: Palle Weis – kultur@jp.dk

NYHEDSOVERBLIK

Dyrholm efter rekord: Det går jeg ikke op i

Bodil-prisen: Skuespillerinden Trine Dyrholm vandt lørdag aften en bodilstatuette for bedste kvindelige hovedrolle for sit arbejde i filmen "Kollektivet". Prisen betød samtidig, at den populære skuespillerinde tog titlen som den mest prisvindende skuespiller i Bodilprisens 70 års lange historie.

»Det går jeg ikke så meget op i. Det med at have fået mange priser har måske også noget at gøre med, at man har haft en masse muligheder i nogle år, hvor der måske ikke var så mange kvinderoller,« sagde Trine Dyrholm efter prisuddelingen.

Trine Dyrholm vandt første gang en bodilstatuette i 1991 for for bedste kvindelige hovedrolle i

"Springflod". I alt har hun vundet en Bodilpris for bedste kvindelige hovedrolle fem gange, mens hun en enkelt gang har vundet en Bodilpris for bedste kvindelige birolle.

Debutant bag bedste film

Bodilstatuette for årets bedste film gik til filmen "I blodet", der er Rasmus Heisterbergs debutfilm som instruktør. Tidligere har han været manuskriptforfatter på film som "Mænd der hader kvinder" og "En kongelig affære".

Udvalgte priser fra årets uddeling: Bedste mandlige hovedrolle: Søren Malling. Bedste kvindelige birolle: Victoria Carmen Sonne. Bedste mandlige birolle: Lars Mikkelsen. Æres-Bodil: Henning Jensen. /ritzau/

MEST SOLGTE DVD

TOP 10 UGE 08

Tallet i parentes angiver placering på listen i sidste uge.

- 1 **KLASSEFESTEN 3** (2)
- 2 **DEEPWATER HORIZON** (6)
- 3 **MISS PEREGRINES HOME FOR PECULIAR CHILDREN** (4)
- 4 **SWINGER** (7)
- 5 **PETER & DRAGEN** (5)
- 6 **STORKENE** (3)
- 7 **BRIDGET JONES' BABY** (1)
- 8 **THE SHALLOWS** (9)
- 9 **ZOOTROPOLIS** (8)
- 10 **SULLY – MIRAKLET PÅ HUDSON FLODEN** (10)

Kilde: Foreningen af Danske Videodistributører

Alec Baldwin lobbyer for at afløse Trump

Middag: Donald Trump har meldt afbud til den traditionsrige middag med journalisterne i Det Hvide Hus, hvor præsidenten normalt hudflettes humoristisk, men det er ikke sikkert, at sammenkomsten bliver kedelig af den grund. Skuespilleren Alec Baldwin, der har haft succes med sine Trump-imitationer i satireprogrammet "Saturday Night Live", har indledt et lobbyarbejde for at få lov at optræde som stand-in for præsidenten den 29. april. Det skete i Jimmy Kimmels talkshow, hvor værten støttede ham ved at sige, at opgaven bør gå til den, Trump nødigst ville se gøre jobbet. Eng

”

Vi har kunnet læse i aviserne, at Café Hack lukker. Jeg vil gerne præcisere, at dette IKKE er tilfældet. Café Hack er en Restaurant & Brasserie i hjertet af Aarhus. Den lukker ikke.

Thomas Jensen, restauratør på Cafe Hack

Drømmen om at gemme sig bag en mur

Interview: Torben Munksgaard fejrer sit 10-års jubilæum som forfatter med udgivelsen af en roman om en mand, som bliver skilt og bygger en høj mur om sit hus for at være i fred.

KASPER SCHÜTT-JENSEN
kasper.schutt@jp.dk

Nu gik det ellers lige så godt:

»Åh, hvor jeg elsker dig! Min dejlige, elskede mand!«

Nuvel; Bjørns kone er ganske vist fuld, da disse ord undslipper hendes læber i den aktuelle romans prolog, men alligevel ...

Et år senere er hun væk, og da beslutter den midaldrende forretningsmand Bjørn Thomsen sig for at vende verden ryggen:

Det værste er ikke at være alene. Det værste er de andre. Resten af verden. Ikke at den følelse først falder mig ind nu, tværtimod, det er en erkendelse, der har været lang tid undervejs, men i dag står følelsen lysende klar. Jeg bryder mig ikke om vores art, og det skal endelig ikke forveksles med, at jeg ikke bryder mig om livet. For det gør jeg. Jeg kan godt lide at leve. Det er bare alle de andre, der går mig på. Og jeg må med mismod konstatere, at det er en følelse, der bare bliver stærkere og stærkere, for hver dag der går, og nu ser jeg ikke længere andre muligheder end at trække en grænse. Mit liv er blevet et spørgsmål om

dem eller mig, hvorfor en skillelinje synes uundgåelig.

Bjørn bygger en høj mur hele vejen rundt om sit hus for at være i fred for resten af verden, men sådan noget gør man ikke uhindret i det parcelhuskvarter, hvor han bor. Naboerne vil ikke finde sig i, at han bare sådan melder sig ud og bryder de uskrevede regler for fællesskabet, og snart begynder en indædt nabokrig med muren som centrum.

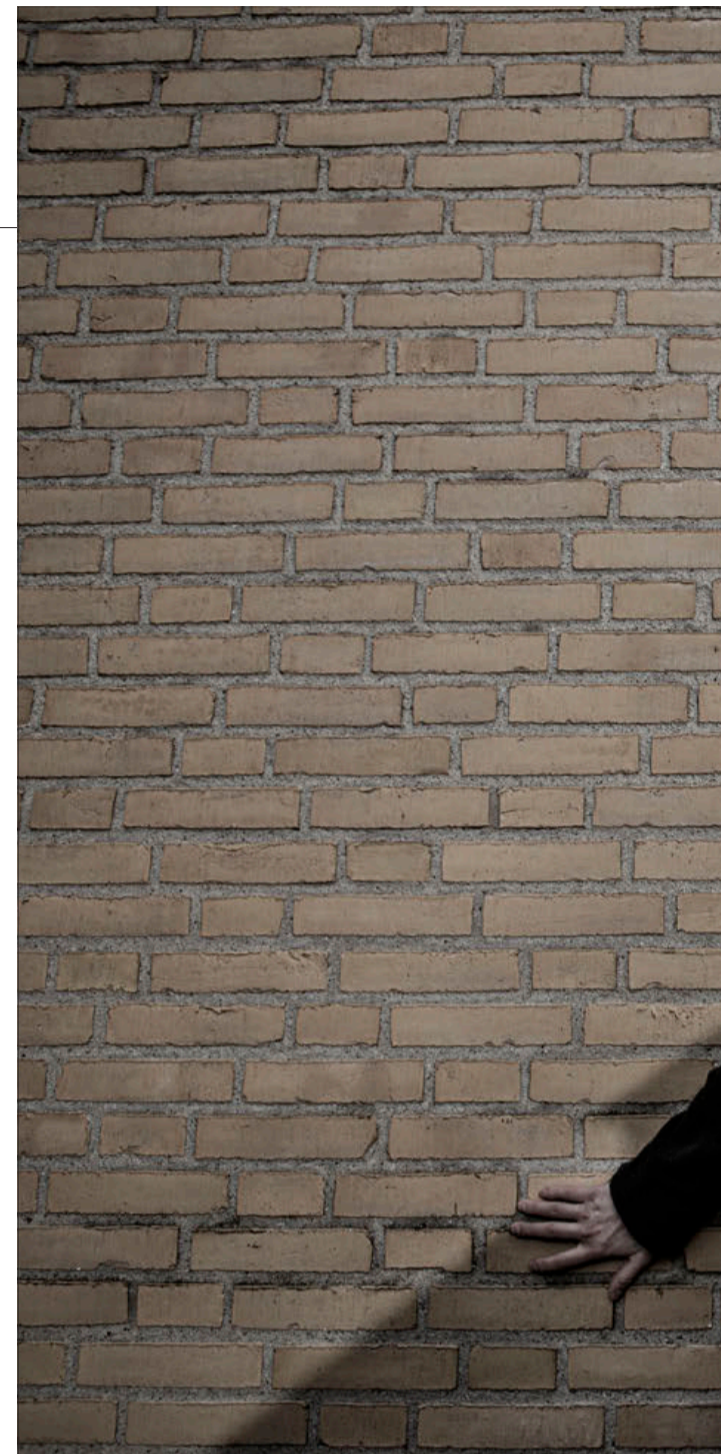
Striden eskalerer hurtigt til uanede højder med anklager om indbrud, tyveri, hærværk og vold.

Manden i al almindelighed er en »dejlig komisk skikkelse«, mener forfatteren:

»Manden hører til i en jordhule i et bjørneskind med en kølle i hånden, og nu prøver han at finde sig selv i et moderne, kommunikativt samfund. Det dur ikke. Enten bliver han en brovtende håndværkertype, ellers også falder han i den anden grøft og bliver en forvirret, angstfyldt stakkel.«

Karavanen af barnevogne

Avisens udsendte møder Torben Munksgaard i dennes barndomsquarter i Haderslev. Han har sin daglige gang på Indre Nørrebro i Køben-

havn, men er i Haderslev for at besøge sin mor.

»Der gik jeg i skole,« siger forfatteren og peger på en stor, rød bygning.

Vi traver i 20 minutter uden at møde andre mennesker.

»Her er egentlig dejligt,« fortsætter forfatteren.

»Hvis man skal i Brugsen på Nørrebro, er det nærmest som at færdes foran Orange Scene på Roskilde Festival. Man står i kø bag en karavane af barnevogne. Det er som at deltage i en massedemonstration på daglig basis.«

Men Torben Munksgaard er ikke på vej til provinsen.

»Ja, der er mange mennesker i København, men i hovedstaden kan man være i fred på en måde, som man ikke kan i provinsen, hvor alle følger med i hinandens liv.«

Torben Munksgaard kan i 2017 fejre 10-års forfatterjubilæum, og det gør han ved at vende tilbage til parcelhuskvarteret, som han også tog under særdeles kærlig og kritisk behandling i sin anmelderroste debutroman "Retrograd" (2007).

Men hvad er der mon galt med parcelhuskvartererne?

»Der findes mange forskellige parcelhuskvarterer, men fælles for dem er, at man er tvunget til at have mere med

”

Det er sørgeligt, at Trump kom til magten, men i markedsføringsøjemed kunne jeg ikke bede om mere.

Torben Munksgaard, forfatter

sine naboer at gøre. Det gider jeg ikke. Jeg gider ikke at tale med min nabo. Jeg er enormt dårlig til smalltalk – jeg har ikke noget på hjerte. Jeg har ikke noget imod at tale med kollegerne på en arbejdsplads, men jeg vil også gerne kunne bakke ud af situationen. Det kan man ikke i parcelhuskvarteret, hvor man konstant skal forholde sig til andre mennesker. Hvis man eksempelvis har tømmermænd, er det frygteligt intimiderende at blive invaderet af lokalmiljøet.«

At have ansvaret for egen have virker heller ikke tillokkende.

»Jeg ville ikke ane, hvad jeg skulle stille op med en have. Jeg ville bare stå og kigge fortabt på den. I alle de der have-

Den 7. marts kan Torben Munksgaard fejre 10-års forfatterjubilæum, og det gør han ved at vende tilbage til parcelhuskvarteret, som han også tog under særdeles kærlig og kritisk behandling i sin anmelderroste debutroman "Retrograd". Foto: Casper Dalhoff

programmer tilkalder de jo professionel arbejdskraft med store maskiner, hver gang der skal laves noget, og Puk Elgaard kommer konstant rendende for at blande sig. Det sidste er i sig selv ret skræmmende,« siger Torben Munksgaard.

At ville være i fred – den følelse kender Torben Munksgaard ganske godt.

»Ja, den indrømmelse må jeg med ærgrelse komme med. Jeg føler med Bjørn, og hans ekstreme krav på frihed kan kun komme til udtryk i romanform. I en kronik skal man kunne stå moralsk inde for det, man skriver, men i en roman kan man være så urimelig, som man har lyst til.«

Vil være i fred med sorgen

I den aktuelle roman ønsker Bjørn Thomsen at være alene med sorgen over at være blevet forladt.

»Men naboerne afkræver ham en forklaring. Hvor er din kone? Hvad er der sket? Bjørn forsøger at melde sig ud af fællesskabet, men det går mildest talt dårligt.«

Fællesskabet er et omdrejningspunkt i romanen.

»Fællesskabet – ordet klinger så positivt, men fællesskab er ikke ensbetydende med frihed. Der er typisk nogle meget fasttømrede

normer for, hvordan man skal opføre sig i et fællesskab, og når noget går skævt, viser det sig ofte, at der ikke er tale om et ægte fællesskab, hvor der er plads til alle. Se bare på EU – det taler vist for sig selv.«

I romanen bliver parcelhuskvarteret symbol på tabet af den personlige frihed.

»Vi lever i en tid, hvor der er stort fokus på at holde alle muligheder åbne. Det er nok derfor, at så mange vil bo i København. Så har man ikke taget en endegyldig beslutning. Man er på vej. Byen er noget midlertidigt, mens parcelhuskvarteret er endestationen.«

Torben Munksgaard klukker af grin.

»Det er egentlig lidt kysteragtigt at ville insistere på at holde alle muligheder åbne. Der er en modvilje til at vælge sig selv og sit liv. Jeg faldt over en historie om et menneske, der havde 40-års jubilæum på sin arbejdsplads – det var nærmest breaking news. I dag skal man helst skifte job hvert andet eller tredje år, og guldnålen er det de færreste, der får.«

Trump som romanforfatter

Det er svært at betragte romanen – denne 550 sider lange mursten med en gulsten fra 1970'ernes parcelhuse på

bogomslaget – uden at tænke Donald Trump og dennes aktuelle planer om at opføre en lang mur mellem USA og Mexico.

»Sikkert held, at han vandt valget,« siger Torben Munksgaard og slår en latter op.

»Det er sørgeligt, at Trump kom til magten, men i markedsføringsøjemed kunne jeg ikke bede om mere. Nu har jeg noget at tale med alle journalisterne om.«

Bogen var stort set færdigskrevet, da Trump vandt valget, tilføjer forfatteren.

»Jeg havde ikke Trump i tankerne, da jeg skrev, men der var allerede politiske tendenser – ikke mindst i Europa – som pegede frem mod det, som Trump nu fører ud i livet. Der er måske ikke fysiske, men i hvert fald mentale mure. Selv det liberale internet er blevet mere lukket med dets lukkede universer.«

Torben Munksgaard understreger, at der ikke er nogen løftede pegefingre fra hans side.

»Jeg er ikke moraliserende – jeg vil netop beskrive hele mennesker. Begge parter i min historie – både Bjørn og naboerne – opfører sig helt urimeligt og meget lidt konstruktivt. Det eneste konstruktive i historien er selve muren.«

BLÅ BOG

Torben Munksgaard

Født 1975 i Haderslev

Debuterede i 2007 med "Retrograd", der blev oversat til svensk, norsk og finsk.

Siden har han udgivet "Den perfekte mand, en selvbiografi" (2009), "Sort hund" (2012) og "I virkeligheden" (2014). "Muren" udkommer tirsdag.

I 2013 modtog Torben Munksgaard Statens Kunstfonds treårige arbejdsstipendium.

Torben Munksgaard tænker sig om et øjeblik.

»Bjørn vil jo bare være i fred. Han bygger ikke muren for at føre krig, men for at beskytte sig selv.«

Så Trump har fat i noget?

Torben Munksgaard griner højt.

»Ja, han ville blive en glimrende romanforfatter.«

På stjernefart med metal-hit

■ Uforudsigelige Avenged Sevenfold strålede i Royal Arena og lød som et af nutidens mest inspirerede heavy-navne.

HEAVY METAL
ROYAL ARENA, KØBENHAVN
AVENGED SEVENFOLD
Lørdag

ANDERS HOUMØLLER
THOMSEN

kultur@jp.dk

Det står skrevet i rockens grundbog, at heavy metal godt må være langt ude eller bizart tegneseriepræget: Flagermus, monstre, sorte ceremonier og bloddrypende gru er en del af genre-galleriet, og amerikanske Avenged Sevenfold bærer stolt flammen videre gennem dystre landskaber.

Gruppen har hugtænderne langt nede i heavy-historien og suger med nørdet kærlighed næring fra bl.a. Metallica, Megadeth og Black Sabbath.

De kulørte løjer fyldte også pænt ved Avenged Sevenfolds koncert i Royal Arena lørdag, hvor store skærme viste kranier, horror og okkulte tegninger, mens en bevægelig kube under loftet visuelt bød på en filmisk stjernefart. Til sidst fik publikum endda selskab af en svævende astronaut i størrelse XXL, og den svulstige underholdning matchede musikken.

Avenged Sevenfold er et af de bedst sælgende og mest spændende heavy-navne i nyere tid, og på det nye konceptalbum, "The Stage", spiller bandet så suverænt komplekst og medrivende, at nysgerrige metalfans risikerer at få en monsterklump i halsen.

Drop fordomme

Ambitionerne tages med på scenen, og i Royal Arena kunne publikum hårdrockhygge med tonstunge refræner, nakke-gymnastik og djævelsk dyre fadøl.

Avenged Sevenfold gik fluks til at knuse makronerne med en nyskabelse støbt i traditionelt og langtidsholdbart metal-design: "The Stage" var episk stor-

slået prog-heavy, der splejsede kryptisk Iron Maiden og stålsat Guns N' Roses. Lieder man af fordommen om, at heavybands er befolket af primitive hulemænd med adgang til en stikkontakt, så lyt til dette virtuost omskiftelige nummer og få blæst arrogancen i smadder.

Herefter fulgte alt fra en melodisk power-gnistrende ballade med spurt-solo hurtigere end sin egen skygge til forunderlig Beatles-metal. Og gruppen greb tilhængerne i nakken og rystede dem som marionetter med slagsang-hittet "Hail to the King". Den red gungrende i sporet på Iron Maiden/Metallica-traditionen, hvor drabelige krigsscener besynges med en blanding af fascination og foragt.

Der blev også scoret lokale point ved at sende venlige hilsener til Volbeat og Metallica, som på dansk grund nyder langt mere popularitet end Avenged Sevenfold. Der var ikke udsolgt i Royal Arena, men i hjemlandet er amerikanerne kommercielle jætter.

Blodsuger-symfoni

Da Avenged Sevenfold til sidst bl.a. lukkede metalballet med den lækkert lirkede syng med-vinder "Bat Country", lettede samtlige flagermus i grotten i en smældende symfoni, og en del af publikum virkede klar til at falde på knæ og hyldte gruppen som regent inden for nutidig heavy metal.

Her var der også virkelig flugt og afsæt i musikken, og med det galaktiske snit i billeder og musik var det på ingen måde malplaceret, at koncerten blev indledt til tonerne af David Bowies "Space Oddity".

Avenged Sevenfold er kæmpestor i slaget og rådyrker det pompøse og op-pustede. Men der er samtidig flot indlagte kontraster i musikken med et mylder af poetiske og nænsomme åndehuller. Det gør alt sammen bandet til et befriende nuanceret bekendtskab inden for en genre, hvor det ellers alt for ofte ender i futtil kappestrid om at være hurtigst og hårdest.

Avenged Sevenfold betog i Royal Arena lytterne med stadion-metal på rumrejse. Foto: Sofia Busk